

RADIO ESPANYA INDEPENDENT (Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ones curtes de 19, 25 i 26 metres des de les 5 mitja de la tarda a les 12 de la nit.

Per les mateixes ones de 19, 25 i 26 metres emet també tots els dies de 7 a 7 i mitja del matí.

Els dilluns, transmet en català.
CATALANS : ESCOLTEU-LA !

DECLARACIO ESCRITA DE PUNY I LLETRA DE SIMON SANCHEZ MONTERO, MEMBRE DEL BURO POLITIC DEL PARTIT COMUNISTA D'ESpanyA

Simon Sanchez Montero, membre del Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya fou detingut a Madrid el dia 17 de juny passat, a la vetlla de la Vaga Nacional. Torturat bàrbarament durant tres dies, el camarada Simon Sanchez es va negar rotundament a dir res que no fos una declaració que ell escriuria amb els propis puny i lletra i a la qual no afegiria res més. Davant la ferma actitud — actitud exemplar d'un dirigent comunista —, els esbirros polítics hagueren de transigir i acceptar que dongués la seva declaració per escrit. La declaració del camarada Simon Sanchez Montero diu així :

« Em dic Simon Sanchez Montero. Vaig néixer el dia 31 de juliol del 1915 a Muñoz Gomez (Toledo); soc forner de professió, veí de Madrid, casat i amb dos fills.

« Pertanyo al Partit Comunista d'Espanya. Hi vaig ingressar convençut que era així com millor podia lluitar per la llibertat i el benestar del meu poble i per la independència i la grandesa d'Espanya. En el cinquè Congrés vaig ser elegit membre del Comitè Central i en el segon Ple, en 1956, vaig ser elegit membre del Buró Polític. Pel fet que la meua activitat es desenrotllava a Espanya, donat que l'actual règim ha abolit les llibertats polítiques i no permet l'existència legal dels partits d'oposició no podia estar amb el meu nom veritable i se'm va donar el nom Vicente Saenz.

« El Comitè Central em va encarregar la direcció del treball del Partit a Madrid i jo he procurat complir amb honor la tasca que se'm va encomanar i m'he esforçat per dur a les masses la política del Partit, que és la següent: Buscar la unitat de tots els espanyols a través de la reconciliació nacional, tancant l'abís d'odis que la guerra civil va obrir entre els espanyols. Considerar la guerra civil com un fet històric i conciliar, mitjançant l'amnistia total per als presos i exiliats polítics, totes les responsabilitats derivades d'aquella, de manera que, en el futur, no es puguin demanar responsabilitats a ningú per la seva participació a la guerra, qualsevol que hagi estat aquesta participació. Buscar l'allunyament pacífic del general Franco del poder i el restabliment de les llibertats polítiques, mitjançant la unió de totes les forces d'oposició, d'esquerra i de dreta, i la formació d'un govern provisional que restableixi les llibertats democràtiques i que garanteixi que el poble digui lliurement la classe de règim que prefereix.

« En l'activitat del Partit ocupa un paper fonamental la defensa dels interessos dels obrers empleats, comerciants o industrials modestos, funcionaris, advocats, professors, etc., treballant per l'elevació dels salaris i sous, per la rebaixa d'impostos, pel canvi de la política econòmica del



Govern, per un millor repartiment de la renda nacional, coincidint amb la carta dels metropolitans espanyols de març del 1956.

« Els mitjans i formes de treball del Partit són absolutament pacífics i es circumscriuen a l'agitació i a l'organització de les masses, aprofitant totes les possibilitats legals, principalment en els sindicats, ajudant els enllaços i els obrers per a obtenir pugues de salaris com la d'octubre del 1956.

« La meua activitat s'ha desenrotllat sobre aquesta base i jo accepto, en nom del Comitè Central, la responsabilitat per la participació decisiva del Partit en el boicot dels transports els dies 7 i 8 febrer del 1957, en la Jornada de Reconciliació Nacional del 5 de maig del 1958, i en la preparació, junt amb els partits i grups d'oposició que la recolzaren públicament, de la Vaga Nacional Pacífica del 18 de juny d'enguany. Accepto com a meua la propaganda de la Vaga Nacional Pacífica signada pel Comitè Central i la crida del Comitè de Vaga de Madrid.

« Pel fet que havia de dedicar tot el meu temps al treball del Partit, no feia cap feina professional, i el Partit, els ingressos del qual provenen dels seus afiliats i simpatitzants i dels treballadors en general, atenia les meves necessitats.

« Això és tot el que tinc a dir. Els Estatuts del meu Partit i el meu honor de dirigent comunista m'impideixen de donar qualsevol detall, nom o adreces. »

(Aquesta és la declaració signada pel camarada Simon Sanchez Montero, la qual porta la data del 19 de juny del 1959).

COMUNICAT DEL COMITE CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

El dies 8 i 9 d'agost passats s'ha celebrat la tercera reunió plenària del Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

El Comitè Central del P.S.U. de Catalunya ha discutit l'informe del Comitè Executiu sobre la situació política, la perspectiva creada amb motiu de la vaga nacional del 18 de juny i les tasques del Partit, presentat pel Secretari General, camarada Josep Moix.

El Comitè Central del P.S.U. de Catalunya ha aprovat per unanimitat l'esmentat informe, la Declaració del Comitè Executiu sobre la vaga nacional i ha adoptat a continuació els documents següents :

Una Resolució política en la qual s'examinen la situació i les tasques del Partit Socialista Unificat de Catalunya al capdavant del moviment de les masses treballadores i populars.

Una Carta Oberta a les distintes forces de l'oposició antifranquista de Catalunya, proposant-les la creació d'un Comitè de Coordinació de tots els partits i grups polítics que lluitem per acabar pacíficament amb la dictadura i per assegurar una sortida democràtica, ensems que la participació a la « taula rodona » proposada recentment pel Partit Comunista d'Espanya.

Una Resolució destacant la imprtència política del Document publicat pel Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya amb motiu del XX Aniversari de la Guerra Civil, i recomanant a tots els militants i organitzacions del P.S.U. el seu estudi i discussió, així com la més ampla difusió envers tots els antifranquistes de Catalunya.

El Comitè Central del P.S.U. ha dedicat una emotiva salutació als militants comunistes i altres antifranquistes de tot Espanya, detinguts per llurs activitats en defensa dels interessos de la classe obrera i del poble, al capdavant dels quals destaca la figura del camarada Simon Sanchez Montero (Vicente Saenz), membre del Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya.

El Comitè Central del
Partit Socialista Unificat de Catalunya

Agost del 1959

LES CONVERSACIONS JRUXTXOV-EISENHOWER SERAN UNA GRAN APORTACIO A LA CAUSA DE LA PAU

En sortir aquest número de « Treball », el President del Consell de Ministres de la U.R.S.S. es trobarà visitant els Estats Units invitat pel President Eisenhower i aquest visitarà la Unió Soviètica en la pròxima tardor, responent a la invitació del camarada Jruxtxov.

Aquestes visites i conversacions seran de gran utilitat per a la reunió en perspectiva dels quatre Caps de Govern de les grans potències i confirmen les recents declaracions del camarada Jruxtxov en dir que el baròmetre de la situació internacional no tendeix a marcar la guerra, sinó que assenyalava més aviat una tendència a la disminució de la tensió internacional, favorable a la pau.

Les entrevistes entre els Caps de Govern de la Unió Soviètica i Estats Units aportaran una millor comprensió de les respectives posicions i de les qüestions a resoldre i facilitaran la recerca de noves propostes que contribueixin a millorar el clima actual.

L'anunci dels contactes personals entre els homes més responsables dels Estats que tenen en les mans la causa de la pau ha estat acollit molt favorablement per tots els homes i pobles, ansiosos d'allunyar els perills de les devastacions d'una nova guerra.

Cada dia és més clar per a milions i milions de persones que l'única garantia seriosa i veritable, que el món no serà sotmès a les sofrències de la guerra, rau en les possibilitats d'entesa entre els Estats Units i la Unió Soviètica en defensa dels interessos de la pau.

Es evident que aquesta entesa pot realitzar-se, que existeixen possibilitats reals d'establir relacions basades en l'amistat i l'interès comú de la Unió Soviètica i dels Estats Units. Ho ha desmoltat clarament el camarada Jruxtxov en dir que entre les dues grans potències no hi han disputes territorials, ni contradiccions insolubles, ni qüestions que puguin impedir una atmòsfera de confiança i comprensió mútues.

De la realització d'aquestes entrevistes n'ha de sortir un reforçament de les relacions entre ambdós països, la qual cosa colpejaria fortament la política de guerra freda i llurs partidaris i repercutiria molt favorablement en la consolidació de la política de coexistència pacífica tot fent impossible una nova guerra mundial.

Avui és evident per a tot el món que la Unió Soviètica i els Estats Units posseeixen la força necessària per a impedir qualsevol aventura que pretenguessin els bota-focs partidaris de resoldre les divergències entre països per la força de les armes. Una prova ben clara és la que va donar al món la Unió Soviètica en fer fracassar l'aventura dels imperialistes anglo-francesos en el Canal de Suez, oposant-hi enèrgicament la seva política de la pau.

Els progressos realitzats per la política de coexistència pacífica en lluita diària contra els partidaris de la guerra freda i de les aventures militars, mostren la gran força del moviment dels pobles en favor de la pau, són una gran victòria dels conseqüents esforços del camp de la pau i del socialisme encapçalat per la Unió Soviètica.

En aquesta època, el sistema mundial d'Estats socialistes exerceix una gran i beneficiosa influència en la situació política internacional. La seva política pacífica influeix cadavegada més en les mas-

ses d'arreu del món i enforteix llurs anhels de pau i benestar, contribuint poderosament a aixamplar totes les possibilitats per a manifestar llurs sentiments.

La Unió Soviètica és avui més forta que mai puix que el socialisme hi ha triomfat definitivament. I és en el socialisme que la política de pau pren la seva veritable expressió manifestada en les mesures del Partit i del Govern soviètic que asseguren al poble el gaudi del seu treball pacífic.

El XXI Congrés del Partit Comunista de la Unió Soviètica ha elaborat un grandios programa per a construir la societat comunista, tot elevant constantment el nivell de vida dels pobles soviètics i reduint les hores de treball físic. Ensenms, la Unió Soviètica confirma la seva posició d'avant-guarda en tots els dominis de la ciència i de la tècnica.

Progressant en el compliment del pla septennal a la Unió Soviètica i dels altres plans econòmics a les democràcies populars, els quals contribuiran poderosament a reforçar el sentiment de pau i neutralitat d'altres països pacífics d'Europa, Àsia i Àfrica, s'assoleix un potencial econòmic i polític en el camp de la pau, que avança considerablement qualsevol país que vulgui pertorbar els desitjos de pau de la humanitat. Això fa que, ja avui, els milions de partidaris de la pau d'arreu del

món siguin un obstacle insuperable per als factors de guerra.

Els pobles d'Espanya han acollit amb gran satisfacció la notícia de les pròximes entrevistes dels Presidents Jruxtxov i Eisenhower i els espanyols mantenen l'esperança que seran una gran aportació a la pau del món. Fins i tot la premsa espanyola, sotmesa a la censura de la dictadura franquista, ho ha mostrat en les seves cròniques sobre la situació internacional, com una expressió de la força dels sentiments pacífics del nostre poble.

Malgrat els anhels de pau dels espanyols, el Govern del general Franco, que veu en la guerra freda una de les formes de mantenir-se en el poder, segueix practicant la política suïcida de recolzar els preparatius de guerra dels partidaris més empedreïts de la guerra atòmica.

Les entrevistes dels Presidents Jruxtxov i Eisenhower, en contribuir a la disminució de la tensió internacional i fer recular l'acció dels provocadors de guerra seran una gran aportació a la lluita del poble espanyol per la pau.

Els espanyols ens sentirem estimulats en l'aferrissada lluita contra la criminal política de la dictadura del general Franco i exigirem amb més força que mai la liquidació de les bases militars americanes del nostre país.

PER UN ORGANISME UNIC DE L'OPOSICIO

« Unitat », periòdic del P.S.U., editat per la direcció local de Barcelona, publica en el número 5 (Agost del 1959) un article dedicat a plantejar les qüestions de la unitat d'acció.

Després de referir-se a les pròximes entrevistes Jruxtxov-Eisenhower, a la recent reunió dels ministres d'afers estrangers a Ginebra, als viatges de personalitats governamentals soviètiques als Estats Units i nord-americanes a la Unió Soviètica, així com a les exposicions soviètica a New-York i nord-americana a Moscú, entra en el tema marcat pel títol i el desenrotlla com reproduïm a continuació :

« Si això succeeix entre països que tenen, de fet, interessos i posicions tant diferents, hom es pot preguntar què és el que impideix que un clima semblant es manifesti entre les forces d'oposició del nostre país, que tenen, per damunt de llurs diferències, un objectiu comú fonamentalíssim : l'enderrocament de la dictadura franquista.

« Per raons d'un mal entès anticomunisme, alguns grups i partits de l'oposició malden per impedir la creació d'un clima de discussió oberta i d'unificació d'esforços entre les forces antifranquistes. I això, en un moment que l'ofensiva de la dictadura contra els interessos vitals del poble fa més urgent que mai la necessitat d'unió i coordinació dels esforços de tots.

« De fet, malgrat l'arrauxament anticomunista d'alguns dirigents socialistes i democristians, la unitat de les forces antifranquistes a l'interior del nostre país ha progressat enormement en els darrers temps. La campanya preparatòria de la Vaga Nacional del proppassat 18 de juny va fer coincidir en un mateix objectiu la gran majoria — a Catalunya, pràcticament, la totalitat — dels partits i aruns

antifranquistes. Militants comunistes, socialistes, cenetistes, democristians, liberals, progressistes, ens hem trobat units en una mateixa tasca, en una mateixa esperança, en un mateix perill. La repressió franquista ens ha frapat a tots i tots hem sentit com a propis els èxits i les insuficiències de la vaga nacional. En aquesta situació, les direccions que s'entossudeixen en frenar l'impuls vers la unitat més perfecta demostren no estar a l'altura dels seus militants de base.

« Perquè és evident que la unitat assolida, malgrat la seva riquesa de potencialitat, és encara imperfecta i plena de reticències sense fonament. Per a donar la màxima solidesa a l'activitat antifranquista i per donar el poble espanyol una garantia tangible per al futur immediat és necessari anar més endavant fins a la creació d'un organisme comú de totes les forces antifranquistes. La creació d'aquest organisme ha de ser el punt de mira de tots els esforços per a consolidar i millorar la unitat de l'oposició contra la dictadura.

« Una primera etapa podria ser una reunió de tots els partits i grups d'oposició en la que tots exposin francament i lliurement llurs parers sobre la qüestió, s'aclearixin els malentesos que encara existeixen i es posin les bases per a l'enfortiment de la lluita de tots contra la dictadura.

« Aquest és el pas que els interessos del poble espanyol demanen a les forces polítiques de l'oposició antifranquista i que els comunistes consideren com una de les tasques més importants de la nostra activitat. Car una cosa és ben certa : si s'assoleix la creació d'un organisme de coordinació de les forces antifranquistes, la liquidació de la dictadura esdevindrà una perspectiva molt pròxima, potser una qüestió de mesos ».

COMMUNICAT DEL COMITÈ CENTRAL DEL PARTIT COMUNISTA D'ESPANYA

El Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya s'ha reunit en sessió plenària els dies 15, 16 i 17 d'agost per a examinar les experiències que es desprenen de la preparació i desenrotllament de la vaga nacional pacífica, convocada per al dia 18 de juny darrer pel nostre Partit i altres importants forces de l'oposició democràtica espanyola. En nom del Buró Polític, el camarada Santiago Carrillo va presentar un informe que serví de base a una àmplia i profunda discussió.

El Comitè Central del Partit Comunista va aprovar per unanimitat l'esmentat informe, així com l'anàlisi de la situació i la perspectiva elaborada pel Buró Polític en la seva Declaració de juliol sobre la vaga nacional.

El Comitè Central ha resolt que es realitzi en totes les organitzacions del Partit una discussió sistemàtica de la citada Declaració, la qual, junt amb l'estudi de les tesis contingudes en el Document sobre el vintè aniversari de la fi de la guerra civil, serveixi per a impulsar el creixement polític i orgànic del Partit a tot Espanya.

Tercer Consell de Guerra contra el camarada Miquel Nuñez

El divendres, dia 10 de juliol, es va celebrar el tercer Consell de Guerra contra el camarada Miquel Nuñez, membre del Comitè Executiu del P.S.U., el qual, com és sabut, fou detingut l'any passat arran de les vagues obreres del mes de març.

Després d'haver estat condemnat a 15 anys de presó en un primer Consell de Guerra, un segon Consell de Guerra el va condemnar a sis anys de presó per la seva participació dirigent en el boicot del transport urbà de Barcelona del 1957 i, ara, un tercer Consell de Guerra l'ha condemnat a quatre anys dos mesos i un dia per activitats polítiques que remunten al 1945.

Aquest tercer Consell de Guerra no va durar a penes deu minuts. Després de la lectura de l'acta d'acusació, el fiscal va demanar quinze anys de presó i l'advocat defensor que la condemna no passés dels sis mesos.

El camarada Nuñez es va aixecar en el moment de concedir-se la paraula al defensor dient que « sense cap propòsit d'ofendre l'advocat defensor, li negava tot dret de representar-lo davant del tribunal, puix que no era el defensor que ell havia elegit i del qual se'l privava ». Més endavant, en voler parlar i topar amb la Presidència, el camarada Nuñez va poder resumir en una frase la condemna dels mètodes arbitraris i brutals de la policia i el sistema dels Consells de Guerra. La Presidència el feu callar de seguida, feu evaquar la sala i suspengué el Consell.

A la sortida, l'esbirro Creix i la seva banda de la brigada social van voler insultar el camarada Nuñez, dient-li que els comunistes no són espanyols. El camarada Nuñez, emmanillat, li va respondre dignament: « Què saps tú d'Espanya i dels espanyols? Tú no saps més que torturar, malvat! ».

Creix es va llançar sobre el camarada Nuñez, però la guàrdia civil li va impedir de colpejar-lo com era la seva intenció.

La banda d'energumens de Creix es va abajar llavors amb el públic, insultant i empenyent els treballadors, homes i dones, que en nombre superior a un centenar havien acudit a presenciar el tercer Consell de Guerra contra el camarada Nuñez, el qual ha estat traslladat darrerament al penal de Burgos.

En examinar les possibilitats concretes de desenrotllament del Partit Comunista, posades de relleu a tot el llarg de la campanya de preparació de la vaga nacional (període durant el qual les nostres organitzacions han augmentat considerablement el nombre de membres), el Comitè Central crida l'atenció de totes les organitzacions i dels militants sobre la tasca crucial que es planteja davant nostre en la perspectiva immediata: transformar el Partit Comunista en un partit de desenes de milers de membres, la presència activa i dirigent dels quals es manifesti a tot arreu on calgui defensar la classe obrera i totes les capes populars.

Aquest viratge decisiu — que la situació exigeix i que les condicions objectives fan possible — presuposa la promoció audaç dels joves quadres obrers i intel·lectuals sorgits aquest darrers temps; la liquidació radical de l'estretor i la rutina en les qüestions d'organització i de direcció del treball; l'aplicació flexible i concreta dels nostres principis d'organització a les circumstàncies peculiars del país. En relació amb això, i amb aquesta orientació, hem de crear a tot Espanya, al costat de les organitzacions del Partit, centenars de grups de joves comunistes, capaços de mobilitzar la joventut treballadora i universitària; i grups de dones que mobilitzin aquestes en la lluita contra l'encariment de la vida, per l'amnistia i per la solidaritat amb els presos i llurs famílies.

El Comitè Central considera necessari també que les organitzacions i els militants del Partit actuïn amb gran iniciativa i energia per a realitzar la unitat d'acció de totes les forces antifranquistes en la lluita contra l'encariment del cost de la

vida, l'atur forçós, els baixos salaris; pel millorament de les condicions de vida de les amples masses populars, per l'amnistia i les llibertats polítiques i, en definitiva, per tal de posar fi a la dictadura feixista.

Les conseqüències catastròfiques de l'anomenat « Pla d'Estabilització » que comencen a deixar-se sentir, confirmen la justesa de la consigna de vaga nacional, llançada per al 18 de juny darrer, i la necessitat de preparar una acció fonamental contra el franquisme, a través del desenrotllament de la unitat, de les lluites parcials i de l'enfortiment de l'organització del Partit.

El Comitè Central envia una salutació fraternal i reitera la seva solidaritat increbantable amb els antifranquistes de totes les tendències detinguts amb motiu de la preparació de la vaga nacional. La lluita per llur alliberament, la campanya nacional per l'amnistia de tots els presos i exiliats polítics — a la qual han aportat una contribució decisiva les més altes figures de la intel·lectualitat espanyola — ha de desenrotllar-se sense desmaiàr.

El Comitè Central saluda emocionadament els militants comunistes detinguts en el curs d'aquesta gran batalla política i expressa al camarada Simon Sanchez Montero (Vicente Saenz), membre del Buró Polític, dirigent dels comunistes madrilenys, la seva més fervent felicitació per la fermesa revolucionària de la seva actitud davant la policia de la dictadura. La seva conducta exemplar estimularà el desenrotllament de noves promocions de militants comunistes a Madrid i a tot el país.

El Comitè Central del
Partit Comunista d'Espanya

19 d'agost del 1959.

CARTA OBERTA DELS DETINGUTS POLITICS DE LA PRESO DE BARCELONA

Els miners de Saldes i els obrers metal·lúrgics de « La Tèrmica » de Barcelona, han decidit d'adreçar-se per mitjà de la següent Carta Oberta als obrers espanyols i del món enter, a l'Organització Internacional del Treball (O.I.T.) de Ginebra, a la Federació Sindical Mundial, a la CIOSL, i a la Federació Mundial de sindicats actòlics.

« Els miners de les mines de carbó de Serch, S.A., de Saldes, així com els obrers metal·lúrgics de « La Tèrmica » de Barcelona, ens adrecem a tots els obrers d'Espanya, als obrers del món enter, per tal de denunciar la il·legalitat de la nostra detenció i empresonament a la Presó Cel·lular de Barcelona (Correccional, Grup quart).

« Nosaltres, els obrers de Saldes hem estat colpejats i maltractats per la guàrdia civil de Berga i per la Brigadeta de la Guàrdia Civil de Manresa. Sobre tots nosaltres, miners i metal·lúrgics, plana l'amenaça de ser jutjats per un Tribunal Militar en judici sumaríssim d'urgència, com ens ha estat comunicat pel Jutge Militar, Comandant Abalos.

« Quin ha estat, doncs, el nostre delicte ?

« Tots nosaltres, junt amb desenes de companys de treball, nem haüt de recórrer a una vaga pacífica de 24 hores, després d'esgotar tots els procediments legals per a reclamar un just augment de salaris.

« Com podríem mantenir les nostres mullers i els nostres fills, els nostres pares,

amb es salaris actuals ? Com podrem ni tan sols conservar les nostres forces per a seguir treballant ? Aquestes preguntes no es poden respondre si es té en compte que una jornada esgotadora a l'interior de la mina es paga amb 80 pessetes, i mb 42 pessetes si és a l'exterior, quan a Saldes un quilo de sigrons costa 15 pessetes, un quilo de sardines 19 pessetes, un quilo de cansalada 45, un quilo de carn 70, un quilo de taronges 17, i un quilo de bacallà 40 pessetes.

« Com és possible viure amb aquestes condicions ? Nosaltres, que som obrers dignes i honestos, hem de deixar morir de gana els nostres familiars ? No és just demanar un augment de salaris ? No és just fer vaga quan ningú no vol atendre les nostres justes reivindicacions ?

« Obrers sindicats o no de països lliures i democràtics :

« Protesteu contra la nostra detenció i empresonament !

« Impediu que se'ns jutgi per un tribunal militar pel sol delictes d'haver fet vaga !

« Exigiu el nostre alliberament immediat !

« Penseu que a Espanya no existeixen sindicats obrers de classe, que no hi ha llibertat de premsa ni de reunió, que se'ns nega fins i tot el dret de comunicar amb els nostres advocats.

« Com ens podem defensar en aquestes condicions ?

« Es per això que posem en les vostres mans la nostra confiança i esperança.

« Ajudeu-nos, germans treballadors d'arreu del món ! »

LLUITES I ACCIONS DELS OBRERS DE BARCELONA

EL CONVENI COLLECTIU DE L'E.N.A.S.A.

El dia 7 de juliol, a l'ENASA pagaren per primera vegada d'acord amb el Conveni Col·lectiu de l'empresa, en la conclusió del qual, com és de suposar, no ha participat cap obrer. Es un conveni manigancat per l'empresa amb l'acord més o menys declarat dels components del Jurat.

Quina no seria la sorpresa dels obrers en trobar-se que la setmanada quedava reduïda a menys de la meitat! Els que venien cobrant 700 pessetes en percebien solament 300 i els que venien cobrant 600 pessetes no en trobaven en el sobre més que 275.

La indignació de tots els obrers esclatà de seguida. Tots en colla marxaren cap a la Direcció dient de passada el que tenien per dir als eninyers i membres del Jurat d'Empresa. « Traidors! » i altres paraules per l'estil, ben mèrscudes, ressonaren en totes les seccions.

La Direcció alarmada va carregar la culpa sobre el personal d'oficines dient que hi havia hagut error. Els feren pagar la diferència a base d'una anticipació i es va prometre als obrers que, a finals de mes, s'arreglaria per que cobressin com abans del Conveni Col·lectiu.

De moment, els obrers de l'ENASA han aconseguit restablir la setmanada, però és evident que l'amenaça de noves normes i reducció dels salaris està suspesa damunt d'ells si no repliquen degudament.

El toc d'atenció del dia 7 de juliol ha de valdre per tots els treballadors de les altres fàbriques metal·lúrgiques, més encara quan el fet també s'ha produït a l'Hispano-Olivetti i altres empreses. La gran patronal franquista cerca mitjans de més explotació dels obrers. Els obrers s'han d'unir i organitzar llurs accions per la defensa i el millorament dels magres salaris, sobretot quan noves pujades de preus estan a l'ordre del dia.

LA PROTESTA A L'HISPANO-OLIVETTI

El dissabte, dia 20 de juny, els obrers de l'Hispano-Olivetti van cobrar per primera vegada d'acord amb el flamant conveni col·lectiu.

Igual que més tard va passar a l'ENASA, també els obrers de l'Hispano-Olivetti van trobar que, amb el nou conveni, cobraven força menys que abans.

La veu va córrer d'unes a altres seccions i ben aviat s'estaven recollint signatures en una demanda d'anul·lació del conveni col·lectiu.

Tots els obrers van signar la protesta i una comissió la portà a la Direcció, la qual respongué que devia haver-hi error i que tot s'arreglaria, demanant temps per a comunicar amb Madrid.



El succeït a l'ENASA i a l'Hispano-Olivetti i altres empreses, mostra suficientment l'orientació del Govern i dels jerarquies sindicals, donant a la gran patronal monopolista la possibilitat de redoblar l'explotació dels obrers amb l'artimanya dels convenis col·lectius.

Es evident que si els obrers no estiguessin amatents a replicar, els sinistres propòsits de les Direccions de les grans empreses acabarien per imposar-se.

Els obrers i treballadors han d'unir-se

estretament i descobrir els trepijocs amb què se'ls voldria enganyar. No solament han de plantar cara als intents de la gran patronal i del govern, sinó que, a llur torn, han de passar a l'ofensiva generalitzant la demanda d'un salari mínim vital, per jornada de vuit hores i amb escala mòbil, amb el qual es tingui en compte l'augment del cost de la vida des de l'agost del 1956 ençà.

A LA CATALANA DE GAS I ELECTRICITAT

El passat dia 25 de juny, a la Catalana de Gas i Electricitat, els obrers de la fundició van obtenir un èxit important en una acció de solidaritat envers un obrer que la Direcció volia acomiadar.

Aquest obrer va demanar un val per unes sabates, perquè les anteriors se li havien estripat abans dels cinc mesos que reglamentàriament han de durar. Per a treballar a la fundició les sabates són imprescindibles puix que protegeixen els peus del foc. El contramestre es va negar a concedir les sabates i, en la discussió, l'obrer va afirmar rotundament que, sense sabates, no podia treballar.

El contramestre, anomenat Santiu, en va donar part a la Direcció.

El dia 26, la Direcció va prendre mesures per què l'obrer abans esmentat no comencés a treballar i li va fer comunicar que quedava suspès d'empleu i sou definitivament. Davant d'una tal injustícia, els dos-cents obrers del torn corresponent es van anar parlant i van arribar a la decisió de comunicar a la Direcció que si l'endemà no retiraven la sanció contra el citat obrer no treballaria ningú. Els obrers dels altres dos torns també prengueren la mateixa decisió.

El dia 27, l'obrer sancionat acudí al treball i, com que la Direcció no havia donat contra-ordre, no se'l deixava entrar.

Llavors, tots els obrers del torn es van arremolinar i es van plantar exigint que l'obrer sancionat reprengués el treball o del contrari, no el reprendria ningú.

La Direcció va haver de cedir fent comunicar a l'obrer acomiadat que se li « perdonava » la falta. La solidaritat obrera va obtenir així un èxit important.

A L'« ESPANYA INDUSTRIAL »

Amb motiu de la crida a la vaga nacional del 18 de juny, els obrers de l'Espanya Industrial van viure un període d'intensa agitació, manifestant llur predisposició a realitzar-la.

Així va ocórrer que, a l'hora de començar a treballar el dia 18 de juny, les fornals no havien estat enceses i no hi havia pressió. Sols a l'hora precisa, quan van decidir d'entrar a treballar, es va haver d'encendre el foc a corre-cuita.

Amb aquest motiu, a l'empresa s'ha distingit ben tristament l'encarregat Jaume Almudí, el qual corregué a comunicar a la Direcció els noms de set obrers, als quals acusava del retard que es va produir.

Aquesta obrers han estat castigats amb una multa de 15 pessetes cadascun. Però el nom de Jaume Almudí corre de boca en boca entre els obrers com el d'un miserable xivato al qual cal manifestar el menyspreu de tot el personal que treballa a l'Espanya Industrial.

LA VAGA NACIONAL A « LA TERMICA »

Els obrers de « La Tèrmica », Jaume Rebol Torres-Pardo, Lluís Andrés Barcos, Joan Alamo Martín i Carles Fernández Lopez, es troben a la presó «La Model», sotmesos a la jurisdicció del coronel Eymar i pendents d'un Consell de Guerra, acusats d'haver fet la vaga del 18 de juny.

El mateix dia 18, quan la policia va preguntar a la Direcció de la Tèrmica si hi havia vaguistes, la resposta fou negativa. Però, quan aquesta mateixa pregunta fou feta a Làmpares Z, la reposta de la Direcció fou denunciar que els obrers de la Tèrmica, que muntaven en aquella fàbrica una instal·lació elèctrica, no havien acudit al treball.

Amb aquest motiu, la policia va demanar a la Tèrmica de controlar els llibres per veure qui no havia treballat el dia 18, sotmetent a interrogatori tots els que van mancar aquell dia.

Tot i no poder comprovar res, el Governador ha imposat l'empresonament dels quatre obrers esmentats i el posar-los a disposició del coronel Eymar.

LA LLUITA DELS OBRERS DE LA SIEMENS

Els obrers de la Siemens, de Moncada, estant mantenint una acció latent per l'augment dels salaris i per la reintegració dels enllaços sindicals acomiadats.

Des del mes de juny, els obrers van demanar un augment de salaris d'un 30 per cent. L'empresa no concedí més que un 12 per cent. Els sis enllaços sindicals, d'acord amb la voluntat dels obrers es negaren a signar l'acceptació del 12 per cent. La Direcció de l'Empresa va acomiadar-los, però des de llavors el conflicte està latent i els obrers lluiten mantenint constant una disminució molt sensible de la producció.

La Direcció voldria resoldre el problema creat pagant una indemnització als enllaços acomiadats. Però aquests no ho accepten i reclamen la reintegració al treball. La qüestió està encara pendent de solució. Una sèrie de peticions individuals dels obrers recolzant la posició dels enllaços està en les mans d'aquests.

LA VAGA NACIONAL AL CAMP

Des de les comarques lleidatanes, un corresponsal ens escriu referent a la vaga nacional del 18 de juny, dient el següent:

En la localitat, malgrat la vigilància, la gent va parar en un 10 per cent. Molts ben disposats i favorables al moviment, no van arribar a decidir-se degut al fet que era plena època de sega. En les localitats pròximes també hi van haver aturs d'un 10 a un 15 per cent.

En una localitat un dels tres fornars que hi ha va tenir tancat tot el dia. També va estar tancada una tenda de comestibles.

Dos obrers agrícoles van fer la vaga i el patró, un pagès ric, es va posar a amenaçar amb acomiadar-los. Però uns dies més tard, el mateix patró els va dir que, en fi de comptes, li agradaven els homes que sabien defensar llurs idees.